

Tidsskrift for international solidaritet

gaia

84, sommer 2018





“Vi rykker på magtbalancen” 4



Er tiden moden til retsopgør i Colombia? 8



Systemforandring frem for klimaforandringer 12



På sprogskole hos zapatisterne 14



Al Nakba: Katastrofen der ikke må mindes 16



Facebook, fake news, fake liberalitet 20



Den unge Karl Marx 22



Kina sviner for os og for sig selv 24



Skrivetræf i Internationalt Forum 28



Digt: Lule Raymond 30

GAIA udgives to gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i internationalt oplysningsarbejde, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser og protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien og EU.

Redaktion:

Marie Jonassen, Morten Ranum, Sigrød L. Dahl, Lars Ploug, Michael Schøldardt (ansv.), Ole Timotej.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1000

Tryk: Eks-Skolens Trykkeri

ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum

Griffenfeldsgade 41
2200 København N

Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk

www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.

GAIA-abonnement: 100 kr.

pr. år.

Særskilt Abonnement: 200

kr. pr. år.

gaia

Stilheden brydes



Mens Israel fejrede sine seneste krænkelser af international lov i Jerusalem sammen med USA, blev over 60 dræbt og flere tusinde såret i Gaza, da de protesterede mod fordrivelse, besættelse og undertrykkelse.

Israels støtter, også i Danmark, reagerer med alt fra argumenter om, at det er palæstinenserens egen skyld, og at Israel blot forsvarrer sig til et stigende ubehag over den stadig mere klare racistiske undertrykkelsespolitik fra Israels side. Men fra hele koret kommer hykleriske opfordringer til besindighed.

Vi ser gerne besindighed, men når ordet kommer ud af munden på vore vestlige ledere og deres reaktionære arabiske venner, er det blot hykleri, hvis ikke opfordringen efter 70 års israelsk ubesindighed følges op af handling, der presser Israel. Men realiteterne er, nu som før, at Israel i stedet belønnes i form af fx. gunstige handelsaftaler med EU og lukket grænse til Gaza af Egypten.

Ønsket fra USA, EU og en række arabiske stater er nemlig den form for besindighed, der i virkeligheden blot er et ønske om stilhed. For stilhed er måden at skjule, at netop deres accept og støtte er afgørende for Israel. Og denne stilhed betales med knappe fængselsrationer til palæstinenserne, og penge til et palæstinensisk apparat der er villig til at medvirke til stilheden.

Den israelske besættelsesmagt er brutal og uden lige i længde og omfang. Og den daglige nedslidning og dehumanisering er midler til at fremme apati og stilhed. Men

stilheden brydes gang på gang. Og selvom 70-året for Nakba kan ligne en lang årrække af nederlag for palæstinenserne, er netop den manglende stilhed beviset på, at Israels politik har slået fejl. Fuldstændigt fejl.

Israel ville og vil have mest muligt land, og at palæstinenserne forsvandt. Men de er ikke forsvundet og vil aldrig forsvinde. Det samme gælder den internationale solidaritet for palæstinenserne. Derfor må det siges, at palæstinenserne, til trods for deres frygtelige og desperate situation, har trukket det længste strå. De er der stadig – fortvivlede men også selvbevidste. Utålmodige men også tålmodigt ventende.

Israel kan endnu styre sin befolkning på frygt. Frygten for anti-semitter, hadefulde palæstinensere og iranske bomber med mere, og i Israel er opbakningen til flere bomber, snigskytter og pigtråd stor. Men realiteten er også, at den herskende klasse i Israel ikke har en plan eller fjerneste idé om, hvordan man kan nå frem til sikkerhed uden at gøre op med sine egne løgne. Uanset følelsen af at være et udvalgt folk ved man, at palæstinenserne ikke forsvinder eller tier.

Netop fordi stilheden brydes, og det gøres klart, at palæstinenserne er og stadig vil være i Palæstina, slides den zionistiske stat fra flere fronter. Det gælder den internationale boykotbevægelse, BDS, Ship to Gaza og hundredvis af menneskeret-tighedsgrupper. Men slidet sker også på den indre front fra stærke jødiske grupper i USA som Jewish Voice for Peace, og de voksende sociale spændinger i selve Israel som truer med at afsløre zionismens bedrag.

“Vi rykker på

Forklar jeres sag

Kulfri Fremtid er en såkaldt divestment-kampagne. Vores hovedfokus er på de tre pensions-selskaber, som varetager 3F-medlemmernes pensionskroner: PensionDanmark, Industriens Pension og Sampension.

Vi bruger verdens største åbne kulmine - Cerrejón - som en konkret sag til at sætte fokus på pensionsselskabers investeringer, og det ansvar der følger med at være investor. Vi vil påvirke pensionsselskabernes investeringer af tre veje. Dels gennem direkte dialog med selskaberne. Dels ved at opfordre medlemmer af pensions-selskaberne til at søge indflydelse, både direkte og gennem selskabernes bestyrelsesstrukturer. Og sidst men ikke mindst søger vi indflydelse ved at lade offentligheden kende til sammenhængen mellem danske pensionsinvesteringer og de ødelæggende konsekvenser for mennesker, miljø og klima ved verdens største kulmine i Colombia.

Hvorfor har I valgt at engagere jer i det her?

Vi tror på, at for at forandre verden er solidaritet over grænser nødvendigt. Folk der lever i udvindingsområder, som området hvor Cerrejón udvinder kul, lever i skyggen af den forbrugskultur, vi andre nyder godt af. Kuludvinding har ikke bragt velstand og udvikling, som mineselskabet lovede, tværtimod har den forårsaget alvorlig vandmangel, forurening af luften og tvangsflyttet en række lokalsamfund i løbet af de sidste tre årtier. For at udfordre en verdensorden, hvor virksomhederne bliver stærkere og stærkere, staterne svagere og svagere, menneskerettigheder udvandet, og hvor CSR-politikker udvikles i rygende hast til at dække over hele herligheden, er det meningsfuldt for os at bakke op om lokale sociale bevægelser. Så vi samarbejder med de berørte lokalsamfund og med lokale organisationer, der gør modstand mod kulminen. Vi tager fat i vores “ende” af problemet - nemlig de danske investeringer og dansk import af kul fra Colombia.

Hvordan er det gået indtil nu?

De seneste par år har Colombia Solidaritet arbejdet kampagneorienteret, og det er gået rigtig

godt. Med kampagnen Stop Blodkul, som løb i 2015 og 2016, opnåede vi at få DONG til at afbryde handlen med kulminer i det nordlige Colombia. Disse miner, ejet af Drummond og Prodeco/Glencore, har begået alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne. Mineselskabernes tilknytning til paramilitære grupper i området er dokumentet, hvor 3100 mennesker blev dræbt og 55.000 fordrevet i perioden 1996-2006.

Derudover har vi sparket kampagnen Kulfri Fremtid, der har fokus på pensionsinvesteringer, rigtig godt i gang med et besøg fra Jakeline Romero Epiayu, som aktivt arbejder for at stoppe udvidelsen af kulminen Cerrejón. Sammen med hende var vi i starten af november til det alternative klimatopmøde i Bonn, til flere fyraftensmøder med 3F-afdelinger rundt om i Danmark samt afholdt et arrangement på DIIS i København og screenede den prisbelønnede dokumentar La Buena Vida (The Good Life) i Empire Bio i København. Disse arrangementer gav nogle rigtig interessante debatter om ansvarlige investeringer, pensionsselskabers aktive ejerskab samt medlemmernes mulighed for reelt at påvirke beslutninger i disse store institutioner.

Hvad har været svært i forløbet?

Det har været svært at finde ud af, hvordan man kan søge indflydelse på danske pensionsselskabers investeringer og investeringsprioriteter. Fx har PensionDanmark seks underbestyrelser, såkaldte branchebestyrelser, som består af nogle af de forskellige faggrupper i 3F, mens Sampension er tre pensionskasser samlet i ét selskab. Så derfor har det taget noget tid for os at finde ud af, hvordan vi, og medlemmerne af de enkelte pensionsselskaber, kan påvirke, hvad der investeres i.

Hvad har været den bedste oplevelse for jer undervejs?

Vi er oppe imod et kæmpe monster, som Cerrejón bliver kaldt blandt de lokale i Colombia. Glencore, en af ejerne af kulminen, har en større årlig omsætning end dens hjemland Schweiz.

Vi i Colombia Solidaritet er kommet meget tæt på nogle af de mennesker, der har minedriftens konsekvenser helt tæt inde på livet. Så det er meningsfuldt, at vi har fundet et direkte link

magtbalancen"



til en dansk hverdag, og igennem det link konkret kan bakke op om lokale kampe. Samtidig giver oplevelsen af international solidaritet og samarbejde på tværs af netværk både i Europa og Latinamerika både os og dem mod til at fortsætte arbejdet.

Hvad er det bedste råd til andre, der overvejer at gøre det samme?

Solidaritetsarbejde tager tid. Der er intet quick fix. Men det er enormt stærkt at være en del af en bevægelse, som rent faktisk kan rykke på magtbalancen. At arbejdet i Danmark omkring pensionsinvesteringer finder sted sideløbende med modstand i England og Schweiz, hvor nogle af ejerselskaberne af kulminen Cerrejón holder til. Derfor er det vigtigt at sørge for at lave alliancer, hvor man sammen kan være med til at fejre hinandens succeser - det giver motivation til at fortsætte en kamp, der sommetider kan virke uoverstigelig.

Tag handling for en kulfri fremtid

Der er flere måder hvorpå du kan støtte og vise solidaritet med befolkningen i La Guajira, som er naboer til kulminen Cerrejón.

Du kan sende en mail direkte til investeringsdirektøren i dit pensionsselskab og fortælle, hvorfor du synes, de skal trække deres investeringer ud af Cerrejón. Vi har skrevet et forslag til en mail, du kan bruge - find det på www.kulfrifremtid.dk/hvad-kan-du-gore.

Du kan også stille forslag enten personligt eller via din faglige repræsentant i dit pensionsselskabs bestyrelse om at trække sine investeringer ud fra de tre selskaber, som ejer Cerrejón - de hedder Anglo-American, BHP Billiton og Glencore. Vi vil rigtig gerne hjælpe og rådgive - bare send en mail til os på colombiasolidaritet@gmail.com.

Du kan også tage et billede af dig selv eller din gruppe af kollegaer eller medaktivister, hvor I holder et skilt med et af følgende hashtags: #kulfrifremtid #paremoslamina #coalfreefuture #futurosincarbón #nulkul #besserlebenohnekohle #allefortjeneratlevekulfrit #todosmerecenvivirsincarbón. Send det til colombiasolidaritet@gmail.com, så lægger vi det op på vores facebook og sender det til vores samarbejdspartnere i Colombia, så de kan se, at vi står solidariske med dem her i Danmark.

Efter en opvækst med politisk aktivisme og en barndom på flugt, er Sofía Calderón i dag aktiv i organisationen Marcha Patriótica, hvor hun arbejder på at skabe samarbejde mellem forskellige venstreorienterede politiske organisationer i Colombia.

Sofía Calderón:

"Den politiske aktivisme

Af Anna Mørch Folkmann

Marcha Patriótica har givet Sofía Calderón kontakter rundt omkring i verden, og blandt dem et par stykker på den lille plet på verdenskortet, Danmark. Derfor har den unge colombianer slået sig ned i den bløde sofa i biblioteket på Krogerup Højskole i Humlebæk. Her skal hun give foredrag for højskoleeleverne om den politiske situation i Colombia, der efter årtier med blodig borgerkrig og en halvhjertet fredsaftale mellem regeringen og oprørsgruppen FARC stadig er præget af vold. Omgivet af bøger, fortæller Calderón om den politiske kultur i Colombia, hvor nepotisme, vold og korruption er nøgleordene. Hendes interesse for feltet er stort, og der er ingen tvivl om, at det er noget, hun brænder for.

En barndom på flugt

Med forældre, der har været politisk aktive siden teenageårene, har det altid ligget i kortene, at Calderón skulle tage del i den politiske kamp i Colombia. Gennem den har hun knyttet et særligt bånd til sine forældre, hvor politikken altid har været en fælles interesse. Men deres indsats har også haft sine konsekvenser og sat familielivet på prøve. Som 10-årig, blev hendes far landsforvist og rejste til Venezuela for at gå under jorden. Tre år senere modtog Calderón og hendes mor et brev fra en paramilitær gruppe med billeder af dem og et klart budskab om, at de måtte forlade landet, og at de ville sætte livet på spil, hvis ikke de gjorde det. Sådan blev Calderón i en alder af bare 13 år politisk flygtning sammen med sine forældre. Først gik deres rejse til Venezuela, hvor familiens tre medlemmer blev forenet, men efter kun et halvt år måtte de rejse videre til Argentina, hvor kårerne var bedre for politiske flygtninge.



er en del af mit liv. Det er en del af den, jeg er."

Rødder på landet

Selv har Calderón aldrig boet på landet, hvor Colombias korruption mærkes tydeligst. Hun er opvokset i landets hovedstad, Bogotá, hvor hun ikke følte volden som en stor trussel. Men ligesom mange bogotanere har Calderón sine rødder på landet, hvor hendes bedsteforældre kom fra. De var arbejdere og følte konflikten på tæt hånd og måtte som følge af den væbnede konflikt mellem FARC og regeringen og den økonomiske ustabilitet på landet flytte ind til byen, hvor de var sikret arbejde og større tryghed. Her fik hendes forældre, som de første i deres familier, en universitetsuddannelse. Men det ville være et usædvanligt syn i Colombia i dag, hvor halvdelen af Colombias unge ikke går i skole og begynder at arbejde i en meget ung alder, fortæller Calderón.

"Der er ikke nogen fremtid for de mennesker. Der er ikke nogen fremtid for os som unge mennesker i Colombia."

Og det har ifølge Calderón betydelige konsekvenser, at de unge ikke bliver uddannet:

"Dem, som hverken kan studere eller finde et job inde i byen, hvad gør de? De søger ind i de kriminelle grupper eller begynder at yde militær service, fordi det er nemt for dem at få en løn der."

I Colombia er der hverken offentlig lægehjælp eller uddannelse. Privatøkonomien er derfor altafgørende for colombianerne, der ifølge Calderón ellers kan ende i kriminalitet for at tjene de nødvendige mængder penge til at leve for.

"Hvis det offentlige system ikke bliver bedre, hvordan kan der så komme fred?" pointerer Calderón, der mener, at netop det offentlige er et helt grundlæggende problem i deres samfund, som rækker ud over de militære problemer.

Politik i blodet

I dag er Calderón 20 år, stadig bosat i Argentina og i gang med sin bachelor i biologi på Buenos Aires Universitet. Det er her, hun har fået sine venner og sin hverdag, og ligesom den usikre tilstand for politisk aktive i Colombia, er det en årsag til, at hun ser sig selv blive boende i Argentina i fremtiden. Men selvom hun har slået rødder udenfor Colombia, forhindrer det hende ikke i at blive ved med at kæmpe for sit fædreland: "Den politiske aktivisme er en del af mit liv. Det er en del af den, jeg er. Det kan jeg ikke bare give slip på," fortæller Calderón i sit rolige stemmeleje med et intenst blik i øjnene, der gør det klart, at hun har noget på hjerte.

"Der sker stadig forfærdelige ting i vores land. Det kan jeg ikke bare se igennem fingrene med. Jeg vil ikke have, at andre skal igennem det, jeg har været med at skulle forlade sit land i så ung en alder. Og at mennesker stadig bliver dræbt."

Et håb for fremtiden

Når det kommer til forestillingen om et politisk system i Colombia uden vold, er Calderón ikke ligeså sikker i sin retorik, som når hun ivrigt snakker om sin politiske ideologi. Men selvom der tøves, skinner hendes positive sind igennem på også det område:

"Jeg håber, volden stopper. Jeg ved slet ikke, hvad der kommer til at ske faktisk. Det er så uforudsigeligt. Jeg ved det ikke. Men jeg håber det virkelig. Jeg arbejder på det her projekt, fordi jeg har håb."

Håbet er drivkraften i hendes politiske arbejde, og så længe det er der, vil Calderón fortsætte med at være politisk aktiv. Faktisk ser hun sig selv være det resten af sit liv.

I december 2017 udstedte kongressen i Colombia loven for den særlige fredsjurisdiktion (Jurisdicción Especial para la Paz, JEP). JEP's formål er at søge retfærdighed, sandhed og genoprejsning til konfliktens ofre; en enorm opgave i et land med næsten 8 millioner registrerede ofre, en historie præget af udbredt straffrihed og utallige sår, der ikke er helet efter mere end 50 års væbnet konflikt. Det ultimative formål med processen er, at krigens forbrydelse ikke gentager sig. Aktuelt ser dette dog sort ud, da konflikten fortsætter, og drabene på sociale ledere fortsætter ufortrødent.

Er tiden moden til retsopgør i C



Af Nina Lendal

I oktober ledsagede jeg menneskerettighedsorganisationen DHOC og en advokat fra JEP's sekretariat til en række workshops om fredsjurisdiktionen i delstaten Meta. I landsbyen La Loma, hvor de fleste af de fremmødte kunne berette om forvundne og dræbte familiedemedlemmer, spurgte advokaten, hvad retfærdighed var for dem. Det umiddelbare svar var, at den skyldige skulle straffes, men som samtalen skred frem,

udtalte flere og flere, at det vigtigste for dem var at forstå deres kæres skæbner. "Det som vi ofre ønsker," sagde en ung mand, "er at vide hvor vores familiemedlemmer er, hvad der er sket med dem og hvorfor."

Fredsftalten udstikker ikke et enten-eller mellem straf og sandhed, men søger en balance. Det betyder i korthed, at fredstribunalen kan tildele amnesti og nedsatte straffe til konfliktens aktører på den betingelse, at de bidrager til at få sandheden frem om konflik-

ten. Dette centrale princip var under stærk debat, da fredsftalten var til folkeafstemning i 2016 og nu igen, hvor JEP skulle gennem lovgivningsprocessen i kongressen.

Begge fløje i debatten påstod at tale på ofrenes vegne. Modstanderne af ftalten argumenterede for, at ofrene havde krav på hårde straffe til deres gerningsmænd, mens fortalere for ftalten fastholdt, at det vigtigste for ofrene var, at få sandheden frem og sætte en stopper for konflikten. Stem-

Colombia?



Nina Lendal er i Colombia for at ledsage en række bondeorganisationer, som har brug for international rygdækning på grund af den forfølgelse, de er udsat for.

Hun er en del af International Action for Peace, som du kan læse mere om på www.actionpeace.org/

mefordelingen til folkeafstemningen viste, at nejstemmerne dominerede i de mest fredelige delstater, mens jastemmerne dominerede i de delstater, der har været hårdest ramt af konflikten. En tendens der indikerer, at mange af fredsftalens modstandere aldrig har mærket krigen på nært hold.

Som udeforstående ville jeg nødig være den, der kræver af et offer, at han slipper sin trang til at se sin gerningsmand bag tremmer, men det rører mig, at jeg gang på gang møder ofre,

der foretrækker afklaring frem for hævn.

Straffrihed

En krølle på debatten er, at fredstribunalen ikke har fået kompetencer til at efterforske sager begået af paramilitære og de såkaldte tredjeaktører; personer og virksomheder, som har støttet de væbnede grupper. Derfor frygter mange menneskerettighedsorganisationer, at sager, der involverer disse aktører, aldrig bliver opklaret.

Som udgangspunkt er det et

privilegium at kunne få behandlet sin sag af fredstribunalen på grund af de nedsatte straffe, men her må man have in mente, at op imod 99 % af de begåede forbrydelser i Colombia forbliver i straffrihed¹. En advokat fra kollektivet Lazos de Dignidad forklarede mig, at de sager, som omhandler paramilitære og tredjeaktører, som bliver indberettet til fredstribunalen, vil blive overført til det ordinære retssystem. Følgelig frygter advokatkollektivet, at sagerne vil gå i glemmebogen,

som de har gjort det alle de foregående år, når menneskerettighedsorganisationer som Lazos de Dignidad har anmeldt sager hertil.

Mere straffrihed

En anden årsag til straffriheden er alle de sager, som aldrig bliver anmeldt, fordi ofre bliver mødt af trusler. I landsbyen La Loma fortalte en ung kvinde, som ville anmelde drabet på sin mand, at en ansat fra den offentlige anklagemyndighed havde mødt hende med spørgsmålet, om hun havde nogen børn. Ved hendes positive svar fortsatte den ansatte: "Så er det nok bedre, at du bliver hjemme og passer på din datter. Hvis du roder dig ind i den her sag, risikerer du, at der sker det samme for dig".

Truslerne er ofte politisk ladede. Beskyldninger om forbindelser til guerillaen er det foretrukne påskud for at forfølge de sociale bevægelser i Colombia, og i logisk forlængelse heraf bliver dén, der anmelder forbrydelser, nemt udsat for den samme stigmatisering. En ældre kvinde, som havde mistet både sin mand og alle sine børn, fortalte, at en ansat i den offentlige anklagemyndighed havde sagt til hende: "Du har et fjæs som en guerilla". Efterfølgende afholdt hun sig fra at anmelde sagen. "Jeg er helt alene nu, jeg kan ikke" sagde hun resigneret.

Advokaten fra JEP kunne berolige de fremmødte med, at de nye enheder i JEP er uafhængige, hvilket er et fremskridt for ofre, som har mistet tilliden til det ordinære retssystem. Desværre rækker truslerne mod dem, der ønsker at få sandheden frem, langt ud over institutionerne.

Modstand

Heldigvis er det langt fra alle ofre, der lader sig intimidere.

Et eksempel er bønderne i Cimitarra-floddalen, som har nægtet at lade sig fordrive, og som nægter at tie.

I december 2017 overværede jeg indvielsen af deres nye mindepark i landsbyen Puerto Matilde, hvor 42 træer bærer mindetavler med navnene på 42 ofre for hærens udenomsretlige henrettelser. Bønderne i området forpasser aldrig en lejlighed til at fortælle deres fælles historie om paramilitære indtog med massakrer, nedbrændte landsbyer og selektive drab på lokale ledere til følge. For som de siger: "Den der ikke kender sin historie, er dømt til

at gentage den".

Jeg er ikke i tvivl om, at dette mindearbejde har en helende funktion lokalt som en måde at genopbygge de sociale netværk, den sociale organisation og den tillid, der som regel er konfliktens første offer. Det vanskelige spørgsmål er, om JEP formår at få sandheden ud til en bredere offentlighed, så Colombia i sin helhed ikke gentager krigens uhyrligheder.

Fortsatte drab på sociale ledere

Et problem, som desværre overskygger dem alle, er, at staten ikke er i stand til at garan-



tere ofrene, at forbrydelserne ikke gentager sig. I La Loma fortalte de fremmødte, at flere af gerningsmændene stadig befandt sig i regionen. Nye og velkendte væbnede grupper kæmper om de territorier, som guerillaen FARC har efterladt, og drabene på sociale ledere lader til at fortsætte ufortrødent. Ifølge officielle tal blev 282 sociale ledere dræbt i de første 15 måneder efter at

fredsaftalen blev underskrevet i slutningen af 2016. Denne tendens lader til at fortsætte støt i 2018, hvor 45 menneskerettighedsforkæmpere blev dræbt i det første trimester, ifølge organisationen Somos Defensores..

Fredsaftalen og den stærke internationale opmærksomhed gør, at problemet er højt på dagsordenen i Colombia, og myndighederne udsteder de-

kret på dekret til beskyttelse af sociale ledere. Umiddelbart lader det dog ikke til at være tilstrækkeligt til at standse de kræfter, der fortsat modsætter sig ethvert skridt imod social forandring i Colombia.

1 <http://www.noticiasrcn.com/nacional-justicia/impunidad-colombia-del-99-nestor-humberto-martinez>

”Nye og velkendte væbnede grupper kæmper om de territorier, som guerillaen FARC har efterladt”



Systemforandring frem for klimaforandringer



Af Rasmus Wiwe

I november 2017 blev klimatopmødet COP23 afholdt i Vesttysklands gamle hovedstad, Bonn. Endnu engang mødtes toppolitikere fra hele verden for at diskutere, hvad man skulle gøre ved de klimaforandringer, som står for døren, og allerede nu flere gange har vist sit grimme ansigt verden over. Denne gang var dagsordenen primært orienteret mod, hvordan man kan implementere de aftaler fremover, som man indgik til klimatopmødet i Paris tilbage i 2015.

Udover at være værtsby for klimatopmødet, så ligger Bonn i den del af Tyskland, hvor man finder de største brunkulsminer. Brunkul er den kultype, der producerer allermest CO2 på grund af dens dårlige brændværdi. Alligevel dækker kulenægi stadig omkring 40% af Tysklands energiforsyning, og der bliver til stadighed investeret mange flere penge i udvindingen af kul i Tyskland, end der bliver brugt på den grønne omstilling. Hvis denne udvikling ikke vender, så vil det være umuligt for Tyskland at leve op til Paris-aftalen. Den samme aftale, der var anledningen til, at politikerne mødtes i Bonn tilbage i november.

Samtidig med at politiske verdensledere var samlet i Bonn, mødtes jeg selv og tusindvis af andre aktivister for at deltage i Ende Gelände, som er en af Europas største civile ulydighedsprotester. Vi mødtes for at udtrykke vores utilfredshed med det totale fravær af seriøs handling for rent faktisk at tage hånd om klimaforandringerne. Det er ikke længere tid til tom snak, men derimod tid til handling.

Jeg selv var afsted med to venner, samt den ene af mine venners far på 65, som, på trods af i den grad at have kæmpet sine kampe i løbet af sin ungdom, følte, at det her var noget, han selv måtte ned og kæmpe for. At jeg var omgivet af venner var afgørende for, at jeg selv valgte at tage med, for ærligt talt var tanken om peberspray, knippslag og en mulig plet på straffeattesten alt andet end tillokkende. Men noget måtte der gøres. Jeg følte ikke længere, at jeg heller selv kunne nøjes med at udtrykke min utilfredshed til venner og bekendte samt agere tastaturkriger på facebook i ny og næ. Det var på tide at komme ud af min dansker-konformitet og rent faktisk gøre noget, der krævede et offer.

Min største anke, mod den måde vi diskuterer klima på, er, at vi går rundt med en idé om, at vi



“
 Vi fik som en
 relativt lille gruppe
 af mennesker sendt
 et budskab ud, som
 nåede verdenspres-
 sen, og som dermed
 forhåbentlig vil få
 flere til at rejse sig
 og sige, at nok må
 være nok. Man
 kan håbe, at Ende
 Gelände som aktion
 kan inspirere til
 lignende aktioner
 verden over
 ”



i det store hele kan blive ved med at gøre, som vi har gjort indtil, og så ellers sætte vores lid til, at teknologiske fremskridt vil sørge for resten. For mig er dette naivt at tro. Klimaforandringerne er resultatet af det økonomiske systems profitmaksimeringslogikker, der ikke tager højde for andet, end hvad der er mest rentabelt. Der findes derfor ikke nogen nem hovesløsning i min optik. Der skal markante system- og kulturforandringer til, hvis vi for alvor ønsker at forhindre de værste klimaforandringer.

Så her stod vi i novemberkulden, alle fire tydeligt nervøse ved udsigten til at skulle konfronteres med det tyske politi, men alligevel gjorde vi det. Det lykkedes os til og med at komme hele vejen ned i kulminen, helt tæt på en af de store gravemaskiner. Efter nogle timer i minen begyndte politiet med heste at få brudt besættelsen op, og til sidst blev vi på tur gennet ind i busser og kørt ud af minen, hvor vi så fik lov til at gå tilbage til vores camp med beskeden om, at vi ikke skulle komme tilbage - ellers ville vi blive anholdt.

Men hvilken forskel gjorde vores aktion i kulminen så? Det kyniske svar vil være: stort set ingen. Jovist, den nedsatte produktionen i de fire

timer, vi besatte minen, og det har givetvis kostet kulselskabet RWE en klækkelig sum penge, men resten af årets 364 dage kører kulminedriften ufortrødent videre.

Der er dog også et mere optimistisk syn på vores aktion. Vi fik som en relativt lille gruppe af mennesker sendt et budskab ud, som nåede verdenspressen, og som dermed forhåbentlig vil få flere til at rejse sig og sige, at nok må være nok. Man kan håbe, at Ende Gelände som aktion kan inspirere til lignende aktioner verden over.

På det personlige plan var Ende Gelände en kæmpe oplevelse for mig selv. Jeg havde ikke troet, at jeg ville være i stand til at gennemføre en på så mange måder grænseoverskridende protest, men jeg gjorde det. Samtidig med at det var berigende at føle, at man var del af noget større. I hverdagen kan jeg ofte gå rundt og føle, at alle er ligeglade, så derfor var det en stor oplevelse at møde en masse mennesker fra forskellige dele af verden, der delte den samme lede ved tingenes tilstand. Det er ikke sidste gang, jeg har deltaget i Ende Gelände. Dertil er klimakampen simpelthen for vigtig.

I de høje bjerge i den sydlige mexicanske delstat Chiapas har zapatistbevægelsen skabt en række autonome samfund. I efteråret 2017 besøgte jeg et af zapatisternes centre i byen Oventik. Her driver bevægelsen en skole, som tilbyder undervisning i spansk og mayasprog. Som elev får man et indblik i zapatisternes verden, ideer og den mayakultur, som gruppen har rødder i.

Vi befinder os cirka en time fra den mellemstore by San Cristobal de las Casas, da chaufføren stopper bilen. En tæt tåge har indhyllet bjerglandskabet fuldstændigt. Jeg tager mine ting, og bilen forsvinder i tågen. Jeg står i udkanten af en lille bjerglandsby, midt i de sydlige Sierre Madre bjerge. Sigtbarheden er så lav, at jeg kun lige kan skimte en indgang i siden af vejen. Indgangen er spærret af et hegn og en bom. Hvad der gemmer sig bag bommen, kan jeg ikke se. Et skilt fortæller mig, at området bagved er zapatistterritorium. Et andet skilt byder mig velkommen til Oventik. Ved indgangen sidder en dame med ansigtet dækket af en bandana. Hun spørger høfligt ind til mit ærinde. Jeg forklarer på mit gebroknede spansk, at jeg er her, fordi jeg gerne vil studere to uger på den sprogskole, som jeg ved gemmer sig bag hegnet. Bommen bliver åbnet, og spændt træder jeg ind i zapatisternes verden.

Oprør og autonomi

Zapatistbevægelsen rykkede ind på den politiske scene i starten af halvfemserne. Økonomisk udnyttelse og kulturel undertrykkelse af mayafolket har gennem tiden resulteret i opstande og oprør i det sydligste Mexico. Op gennem firserne formede studerende og mayabønder en undergrunds-

bevægelse med dybe rødder i lokalsamfundet. Med et ønske om at gøre op med uretfærdighederne, organiserede zapatisterne sig i Chiapas' høje bjerge og dybe jungler. I 1994 erobrede EZLN, zapatistbevægelsens hær, San Cristobal og en række andre byer. Samtidig erobrede de store områder med landbrugsjord. Efter en kortvarig kamp med regeringsstyrkerne, opgav EZLN de besatte byer, og den Mexicanske regering, der var hård presset af bevægelsens mange sympatisører i og uden for landet, lod dem være i fred.

I stedet for at gå efter en omvæltning af hele Mexico, valgte zapatisterne et alternativ, bestående af små uafhængige samfund, der opdyrkede den erobrede jord i fællesskab. Bevægelsen gemte våbnene væk og opførte fem centre, caracols, blandt andet i Oventik. Hver caracol dækker et område med en række mindre landsbysamfund. Områderne er inddelt efter de største mayasprog. Hvert center består af forskellige administrative og sociale bygninger samt et "råd for god regeringsførelse". Rådet fungerer som en form for lokalregering og tager sig af vigtige beslutninger og administration. Desuden løser rådet forskellige former for uenigheder og problemer blandt zapatisterne, som ikke kan løses i de mindre lokalsamfund. I Oventik ligger desuden en skole for zapatisternes børn, og den sprogskole som jeg besøgte.

Hverdagen på sprogskolen

Opholdet i Oventik var yderst intense. Dagen startede med morgenmad, hvorefter der var undervisning til tidlig eftermiddag. Efter frokost var der tid til lektier eller andre fritidssysler. Om aftenen var der arrangeret forskellige aktiviteter. Aktivite-



terne spændte bredt fra at se politiske dokumentarer eller vandre i bjergene til et besøg på en lokal skole for mayabørn.

Ud over mig var der på sprogskolen et ældre tysk ægtepar og en gruppe amerikanske studerende, der deltog i et udvekslingsprogram. Vi sov sammen i en fælles sovesal, spiste sammen og deltog alle i fællesaktiviteterne. Undervisningen var hver for sig. Den foregik på spansk, men mine lærere var dygtige til at tale klart og udtrykke sig simpelt. De første timer af undervisningen brugte jeg på spansk grammatik. Det var hårdt arbejde, og min lærer

ole hos zapatisterne



gav rigelige mængder lektier. Mine spanskvevner udviklede sig dog betydeligt. De efterfølgende timer var ren samtale. Hver lektion havde fokus på et bestemt emne eller problem. En dag snakkede vi om miljøproblemer en anden om arbejde eller teknologi. Jeg lærte om zapatisternes syn på emnerne, og fortalte om dem i en dansk kontekst. Lidt som en udveksling af erfaringer.

Globalt problem, lokal løsning

Zapatisternes ideer bygger på traditionel mayafilosofi blandet med moderne antikapita-

listisk tænkning. Zapatisterne mener ikke, at det etablerede system er retfærdigt eller gavnligt. Derfor har de opbygget små landsbyfællesskaber og egne institutioner og infrastruktur som skoler og retsvæsen. I landsbyfællesskaberne erstatter sammenhold og kollektivt arbejde individualismen og udnyttelsen i det kapitalistiske system. Et rotationssystem sørger for, at de forskellige opgaver i samfundene går på skift. Alle poster, fra lærer til rådsmedlem, er udvalgt af landsbyfællesskaber og ses som pligter frem for privilegier. Gennem uddannelse prøver

zapatisterne at gøre op med sexisme og racisme. Vejen er dog lang. Projektet indebærer mange udfordringer lige fra selvransagelse til chikane fra regeringen eller paramilitære styrker.

Selvom zapatisternes kamp primært foregår lokalt, har de et klart internationalt perspektiv i deres ideer. I deres ideologi er der en skarp kritik af den globale neoliberalisme og kapitalisme, som de mener er hovedårsagen til problemerne i Chiapas. Deres taktik er lokale løsninger på globale problemer, således at folk rundt om i verden bekæmper uretfærdigheden på den måde, som passer bedst til de lokale forhold. Derfor udveksler de ideer og samarbejder med organisationer både i Mexico og i andre dele af verden.

Jazzkoncert i bjergene

Dagene hos zapatisterne fløj afsted. De mange aktiviteter, informationer og indtryk blandet med det kolde bjergklima, regnen og tågen sørgede for, at jeg, efter de sidste lektier var lavet, fald dødtræt om hver aften. Mit ophold sluttede med en fest. Torsdag eftermiddag kom en fransk jazzgruppe nemlig forbi. Folk fra de omkringliggende landsbyer strømmende til i hobetal. Nogle blot ganske almindelige bønder, andre zapatister, klædt i traditionelt mayatøj, med ansigtet dækket af bandanaer eller skiuhuer. Efter koncerten spiste vi en middag med vores lærere leveret af et spisehus fra et af de autonome fællesskaber. To spændende uger var forbi, og jeg forlod Oventik fyldt med glæde og inspiration efter et møde med mennesker, som både vil og tror på en bedre og mere retfærdig verden.



AL NAKBA:

KATASTROFEN, DER IKKE MÅ MINDES

Efter den anden intifada i første halvdel af 00'erne er en ny generation af unge palæstinensere med israelsk statsborgerskab blomstret op. De insisterer stædigt på deres palæstinensiske identitet og genfortæller historien om uddrivelsen af de over 500 palæstinensiske landsbyer i 1948 - Al Nakba, mens de ukueligt holder fast på deres ret til at vende tilbage.

Af Sally Kamille Liversage og Betty Lydolph Laursen

I bjergene på grænsen til Libanon står en enlig kirke - det sidste, der er tilbage af den palæstinensiske landsby Iqrith. Omgivet af tomme marker og spredte bunker af murbrokker - vidnesbyrd om de huse, der stod engang - bor en gruppe unge mænd. Disse efterkommere af landsbyens oprindelige beboere, der blev tvunget på flugt i 1948, overnatter i den tomme kirke og laver mad i et lille udendørs køkken. Med deres tilstedeværelse fastholder de retten til jorden og til tilbagevenden - en af FN anerkendt ret, der dog næg-



Joul og veninden Lareine, som er efterkommere af Bir'im's oprindelige beboere, udnytter solens sidste stråler til at vise rundt i Bir'im og fortælle om de enkelte huse og ruiners historie.

70 ÅR EFTER KATASTROFEN

2018 markerer 70-året for oprettelsen af staten Israel og det som den israelske historiker Ilan Pappé kalder "den etniske udrensning af Palæstina". På arabisk betegnes denne begivenhed Al Nakba (Katastrofen), og for mange palæstinensere opfattes Nakba som historiens omdrejningspunkt. Herfra udspringer alt andet: besættelsen, apartheid-tilstandene på Vestbredden, bombardementerne af Gaza, tyveriet af vand og jord, berøvelsen af bevægelsesfriheden, diskriminationen. Når snakken i Danmark og i det internationale samfund falder på Israel/Palæstina er det ofte disse nutidige, synlige og håndgribelige forhold, der diskuteres og problematiseres. Disse diskussioner inkluderer sjældent begivenhederne i 1948 ej heller den gruppe af palæstinensere, som i dag lever som israelske statsborgere - måske fordi dette statsborgerskab giver dem flere rettigheder og bedre livsvilkår end palæstinenserne i de besatte områder. Denne minoritet, som udgør 20% af Israels befolkning, rummer mange forskellige etniske selvpfattelser og -betegnelser, og kategoriseres fra officiel israelsk side som Israeli Arabs. Blandt denne gruppe er dog en fraktion af israelske palæstinensere, der insisterer på at holde fast i den palæstinensiske identitet og historie. Uddrivelsen af de omtrent 750.000 palæstinensiske flygtninge i 1948 har betydet en både politisk, social og geografisk fragmentering af palæstinenserne. Fra Nørrebro til Jaffa til en flygtningelejr i Libanon leves kvalitativt helt forskellige palæstinensiske liv, og trods den korte afstand mellem storbyen Haifa, som ligger i dagens Israel, og en flygtningelejr i Betlehem på den besatte Vestbred, opdager de jævnaldrende palæstinensere i mødet med hinanden, hvor lidt de kender til hinandens liv og hverdag. Det, de dog har til fælles, er deres insisteren på en palæsti-

tes af Israel og dermed gør deres tilstedeværelse i Iqrith ulovlig og drømmen om en genetablering af det palæstinensiske landsbyliv utopisk. Alligevel fortæller en af Iqriths beboere: "Jeg elsker det her sted. Jeg vil ikke lade nogen skille mig fra det, selv ikke om 100 år." De unge mænd repræsenterer en generation af palæstinensere, som taler om, lærer om og længes mod ruinerne af de ødelagte palæstinensiske landsbyer, ligesom der i løbet af det sidste årti er opstået en række aktivistiske projekter, der beskæftiger sig med de historiske forhold før og under Nakba. For udefrakommende kan dette fokus på fjerne historiske begivenheder virke besynderligt, men de unges aktivistiske arbejde viser sig imidlertid at rumme en vigtig stemme.

nensisk samhørighed og den fælles historiske erfaring med fordrivelsen og erindringen om et liv før Nakba.

FRARØVELSEN AF HISTORIEN

Det at videreformidle historisk viden om tiden før og omkring 1948 er dog i mange tilfælde både kontroversielt og problematisk i et land, der rummer så modstridende forestillinger om fortiden - dette på trods af, at der ofte er tale om veldokumenteret historisk fakta, som eksempelvis eksistensen og ødelæggelsen af de palæstinensiske landsbyer og det liv, der udfoldede sig her før Nakba. Dette bliver - som så ofte før - et spørgsmål om retten og magten til at definere historien og til at berette om denne. Ubalance i magten til at definere, hvordan fortiden huskes, resulterer i det, den palæstinensiske historiker Nur Masalha betegner som et *memocide*: staten Israels strategiske udviskning af den palæstinensiske erindring om Nakba fra den offentlige, nationale diskurs. I Israel er der forbud mod at minde Nakba i skolebøger og til offentlige begivenheder, og som professor i uddannelsesvidenskab Ismael Abu-Sa'ad beskriver, er pensum designet til at afholde de palæstinensiske elever fra den viden om deres egen historie, identitet og kultur, som står i modsætning til det dominerende zionistiske narrativ - noget, som giver en følelse af marginalisering og eksklusion hos unge palæstinensere. Den 24-årige aktivist Joul fortæller, at han ikke føler sig hjemme på sit eget universitet, og at stedet minder ham om, at det samfund han er en del af, ikke er for ham: "Når jeg ser gode, israelske institutioner, som fx mit eget universitet, så ved jeg, at det er bygget med det ene formål at udanne israelerne og ikke mig."

Jouls viden og bevidsthed om Nakba og historien har den konsekvens, at hans omgivelser altid minder ham om den uretfærdighed, der er indlejret heri. Både universitetet og navnene på de gader i Haifa, som hans dagligliv udspiller sig i, er en bitter påmindelse om Israels koloniale dominans og den manglende anerkendelse af og ansvarstagen for de begivenheder, som ligger til grund for en radikal ændring af mange generationer af palæstinenserers skæbne. Mange af de gamle gader og boulevarder, der fandtes i Haifa før 1948, er i dag opkaldt efter zionismens helte, som fx Israels grundlægger David Ben-Gurion, der talte for en etnisk udrensning af Palæstina. Så når Joul og hans venner hænger ud på stambaren på Ben Gurion Boulevard, er en hyggelig aften samtidig en påmindelse om den marginale position, som palæstinenserne udfylder i den jødisk-zionistiske stat og i dennes officielle historie.



AT MINDES ER AT MODSTÅ

I dag - 70 år senere - bliver mindet om Nakba ældre og ældre sammen med de mennesker, som husker. Men minderne genfortælles og lever på denne måde videre i de 384.200 efterkommere af internt fordrevne (palæstinensere, der i 1948 måtte flygte fra én landsby til en anden inden for Israels nyoprettede grænser). Disse minder er familiehistorier: fortællinger om familier, der er blevet spredt, om hvor barndomshjemmet lå, hvem naboerne var, hvor oliventræer og citrontræer stod. Men når minderne holdes i live i et samfund, der benægter dem, bliver de politiske. Når den 19-årige aktivist Helen ivrigt genfortæller sin bedstefars barndomsminder om huset i landsbyen Lajjun, bliver denne fortælling et brud med den offentlige diskurs, som ellers fortrænger selve eksistensen af huset og det liv, der omgav det. Mange unge palæstinensere oplever en politisering af det mest intime i livet - det arabiske sprog, den traditionelle palæstinensiske mad og beklædning, dét at fortælle om bedsteforældrenes barndom. Deres insisteren på fortiden og på at dyrke "det palæstinensiske" har dog ikke nødvendigvis noget at gøre med en nationalistisk romantisering af en palæstinensisk fortid, men anses som et strategisk værktøj til at skabe samhørighed og modstand - her formu-



Udflugt til landsbyen Bir'im. Vi synger sange om bålet, fortæller gåder og overnatter på taget af kirken.



ret af den 24-årige aktivist Jalal: "Det at være palæstinenser er en tilvalgt politisk identitet som reaktion mod kolonialisme."

Det er ikke kun i Iqrith, at grupper af unge mennesker arbejder med at holde liv i minderne om de palæstinensiske landsbyer igennem aktivistiske projekter. I andre landsbyer afholdes ligeledes sommerlejr og ekskursioner for børn og unge, der i kraft af den systematiske udviskning af palæstinensisk historie ellers ikke ville kende til landsbyernes og dermed deres egen historie. Ikke langt fra Iqrith ligger den ødelagte landsby Bir'im, der i dag er blevet omdannet til en israelsk nationalpark, og som er et yndet udflugtsmål for israelske familier og besøgende turister. Landsbyens palæstinensiske historie er dog intet sted af finde på de opsatte skilte, der fortæller om stedet - dette på trods af eksistensen af flere velbevarede bygninger fra før 1948, herunder en skole og en kirke hvortil de nulevende oprindelige beboere hver uge vender tilbage for at holde gudstjeneste. Ligeledes vender efterkommerne af de internt fordrevne hver sommer tilbage til Bi'rim i anledning af en årlig sommerlejr. Børn, unge og voksne overnatter i en uge i den gamle skole, omgivet af de faldefærdige ruiner og grønne, skovdækkede bjerge. Her berettes om det, der ikke er synligt for dem,

der ikke kender historierne - men som kun ser de rækker af fyrretræer, som er plantet for at skjule ruinerne i et nationalt forsøg på at glemme. Fortællingerne om landsbyerne er dermed ikke bare nostalgiske minder. De er motiveret af den vrede og uretfærdighedsfølelse, der opstår i den grundlæggende mangel på anerkendelse af, at det, der for jøderne var en udvej, en redning, en begyndelse, for palæstinenserne var en ende, en katastrofe.

Sally Kamille Liversage og Betty Lydolph Laursen studerer antropologi og udførte i november 2017 tre ugers feltarbejde blandt unge aktivistiske palæstinensere i Haifa og omegn.

Farverige malede sten og vinranker byder en velkommen til den genoplivede landsby Iqrith. På stenene er skrevet navnene på de familier, der har deres oprindelse i landsbyen.

Facebook, fake news, fake

Den offentlige samtale om sociale medier og deres konsekvenser, har fra de “sociale netværks” barndom været sært ambivalent, når det gælder deres konsekvenser for demokratisk politisk kultur.

Af Lars Ploug

Nu kan de fleste se, at der er et problem med falske nyheder og mangfoldiggjorte separate offentligheder næsten uden fælles begreb om, hvad der kan tælle som sandt eller falsk, troværdigt eller utroværdigt, ordentligt eller uanstændigt.

Men det er tendentielt en erkendelse, som gør kultur af den udfordring, som den kommercielle kontrol med information er for de liberale demokratier. Og det er ofte en erkendelse som - når det er politisk opportunt - taber sin politiske brod, og kan leve med den censur, som stater får lov til at udøve i den virtuelle offentlighed.

Utopisk dystopi

Spektret af holdninger til de sociale mediers konsekvenser har i den ene ende haft flommebegeistrede tekno-optimister, der i netværkernes løfte om åbenhed, adgang og deling så en uafvendelig udvikling mod et samfund uden ledvogtere og mediemoguler. En liberal utopi om lige muligheder, hvor vejen fra idé i et hoved til offentligt værk var ekstremt kort. I den anden ende findes forbenede kulturkonservative maskinstormere, der i de sociale mediers succes ser et skridt i civilisatorisk sammenbrud, en udhuling af socialitetens sanselighed, en privilegering af hedonisme over intellektuel stimulation osv.

Udviklingen har vist, at både kritikken og begejstring har noget at hænge hat på. Erfaringerne med de sociale medier har givet anledning til og grundlag for både dystopisk sortsbyn og utopiske visioner. På den ene side har tjenester som Facebook gjort det muligt og let at blive klogere på og organisere sig omkring interesser, sager

og synspunkter. Og det er ikke sjove katte eller morsomme memes alt sammen. Man kan faktisk have glæde af kontakten med mennesker, man sjældent ser eller aldrig har mødt, ikke mindst når de deler vigtig information om eller synspunkter på tildragelser, man aldrig ville være stødt på i de traditionelle medier.

På den anden side er alene den tid mange mennesker går med at “være på” og vedligeholde en offentlig person på nettet lang. Den løber altid risikoen for at trække fra de kræfter, der kan gå til samværet med konkrete mennesker med arme, ben, krop og lugt, og fra det sådan nogle kan gøre sammen i det virkelige liv.

Problemet med både maskinstormere og flommebegeistrede teknooptimister er imidlertid, at de udruster teknologien med en hensigt eller en vilje der er ond eller god, eller en retning der enten vil humanisere eller dehumanisere verden. De tilkender værktøjet handlekraft, således at mennesket i utopien eller dystopien bliver skabt i teknologiens billede. Begge overser tendentielt, at det er teknologien, der bliver brugt af mennesker, og at spørgsmålet om, hvordan den bliver brugt, handler om magt og politik.

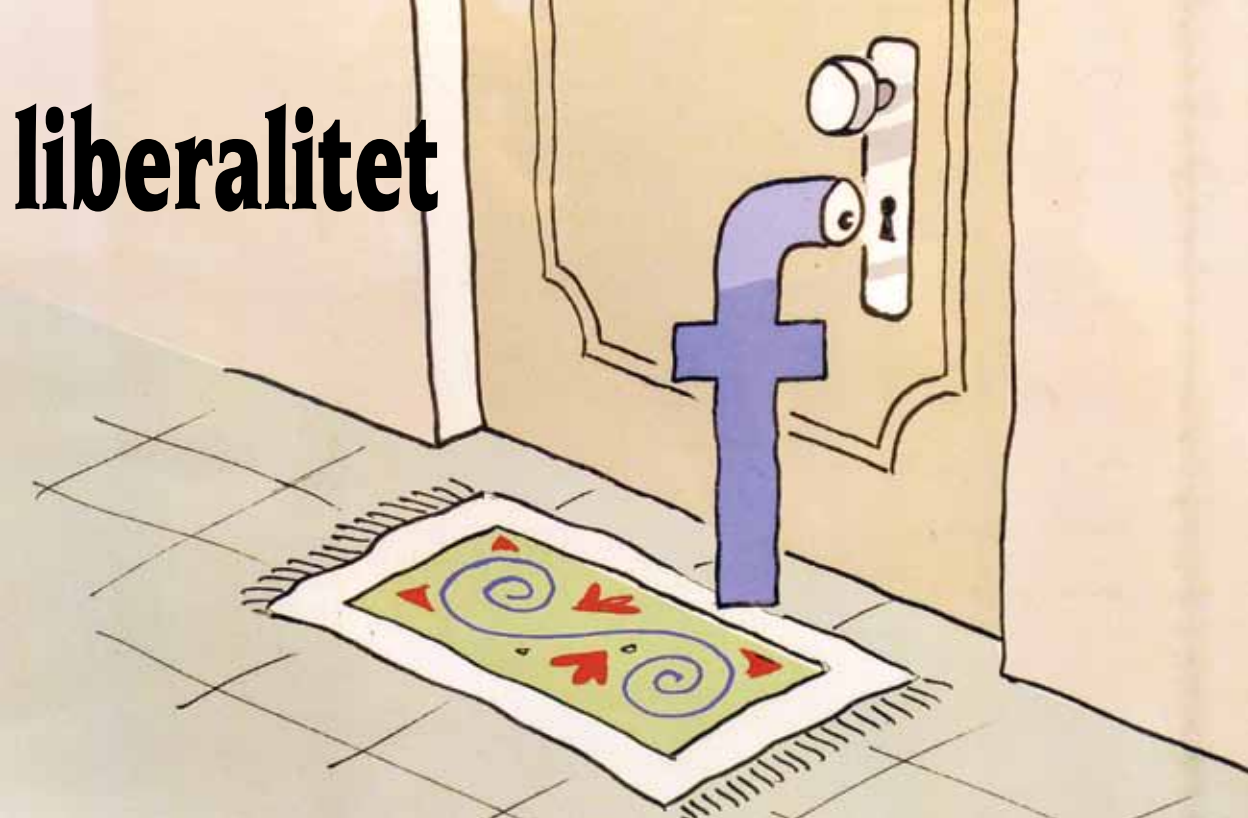
Fake News

I øjeblikket er det især Mark Zuckerbergs Facebook, der er genstand for berettiget liberal bekymring. Anledningen har især været det amerikanske præsidentvalg og den britiske afstemning om Brexit. Ved begge lejligheder er Facebooks faciliteter til målrettet annoncering blevet brugt til strategisk misinformation af udvalgte befolkningsgrupper baseret på de data som foretagendet indsamler om dets brugere og gør tilgængelig for kunder, som har budskaber at målrette og penge at betale med

Det store dyr i den åbenbaring er imidlertid ikke Facebook selv, men Rusland og politiske kræfter på den yderste højre- og venstrefløj, som det har været politisk opportunt at bære med ansvaret for briternes beslutning om at forlade EU og amerikanernes valg af Donald Trump som deres præsident.

Opportunt fordi det har hjulpet partier i grænselandet til højre og venstre for den politiske midte med at kaste det politiske ansvar for vælgernes mistillid til den politiske konsensusfornuft fra sig. Det er alt andet lige nemmere at parkere det ansvar i forestillingen om, at folk er for dumme til at vide, hvad og hvem der tje-

liberalitet



ner dem bedst. Og det er nemmere at give det ansvar til Vladimir Putin og hans troldehær der altså skulle have overtaget kontrollen med både hjerter og hjerner på de britiske øer og i de Forenede Stater.

Fake liberalitet

Det er ikke bare liberal kritik af liberal selvgothed og den paternalistisk omsorg for hobens oplysning, der går tabt i fortællingen om Facebooks andel i Trumps og Brexithernes succes med at vinde amerikanske præsidentvalg og britiske folkeafstemninger. Det gør også de liberale principper om ytringsfrihed og aggressiv omsorg for frihed til Thor og Loke.

Og det gør refleksionen over det problem det er, at have kommercielle foretagender som Facebook til at kontrollere den information, der når de mere end de angiveligt 2 milliarder brugerkonti på tjenestens netværk.

Det giver Facebook og andre succesfulde sociale medier en magt, der ikke er tøjle af så farligt meget andet end aktionærernes omsorg for forrentningen af deres investeringer. Tøjlet er den heller ikke af stater, der ikke hylder den ytringsfrihed og frie meningsdannelse, som Zuckerberg og andre bryster sig af at styrke i skåltalernes sloganistiske selvbegejstring. Der er stater, som ikke holder sig tilbage fra at presse udbydere af

tjenester på nettet til at censurere upopulære synspunkter ved grundløst at slette brugere, der kritiserer dem.

Det er blandt andet sket for palæstinensiske journalister og Israelkritiske aktivister, hvis profiler Facebook har nedlagt på israelsk begæring. Facebook har forklaret sig med, at profilerne gav logi til ekstremistiske eller volds- og terrorforherligende opslag, og at de iøvrigt følger israelsk lov. Det betyder med andre ord, at Facebook har adopteret israelske normer for, hvad der kan tælle som ekstremisme og terrorsympati og følger lovene i et land, hvor staten findes for at privilegere en etnisk og religiøs befolkningsgruppe over andre.

Det er ikke just et eksempel på Facebooks omsorg for det frie ord, eller på tjenestens værdi som åben offentlighed for mennesker der har objektivt brug for en platform at kommunikere og ytre sig på uden indblanding fra den stat, der undertrykker dem.

Men et eksempel på at tjenester som Facebook, der er i lommen på aktionærer med forrentning af deres investeringer at tænke på, også er det på de stater, der er store eller mægtige nok til at gøre det svært at tjene penge dér eller andre steder hvor deres magt og indflydelse rækker hen.

Den Unge Marx er en underholdende film om unge, livsnydende, nysgerrige og nyvakte revolutionære, men først og fremmest en film om mennesket Karl Marx.

Af Michael Schøldardt

Instruktøren på filmen er Raoul Peck, som tidligere har lavet fremragende politiske film som *Lumumba* og *I am Not Your Negro*.

Filmens indledningsscene er fattige bønder, der samler nedfaldstræ i skoven, der angribes af godsejerens ryttere. Mere bliver der ikke sagt, for det er ikke en film, der skal forklare marxistiske grundbegreber, men mere en film der skal forklare baggrunden for Marx' liv.

Det er dog ikke en tilfældig åbningsscene. Ny lov gav strenge straffe for indsamling af nedfaldstræ, bær, nødder mv., som tidligere havde været en ret for de fattige. Marx bemærker i *Rheinische Zeitung*, at skovejerne, med staten i ryggen, omdanner en fri nytteværdi til en kilde for privat ejendom, og samtidig nægter de fattige et forhold til naturen, selv når det drejer sig om overlevelse.

Inddragelsen af fællede og fordrivelsen af landbefolkningerne er tydeligst i udformningen af fattiglove overalt i Europa, som havde det ydre

formål at begrænse 'løsgænger' – alvorligheden af disse kan fx. illustreres ved, at der under Henrik d. 8's regeringsperiode blev henrettet 72.000 tyve og vagabonder, som følge af en lovgivning, der opererede med "three strikes and out" i mere konkret betydning end i den nuværende amerikanske lovgivning: først skal vagabonden piskes og tvinges tilbage til arbejde, anden gang skal han piskes igen og have skåret ørene af og tredje gang henrettes. Først fordrives landbefolkningen fra jord og hjem med vold og bliver gjort til vagabonder og siden "pisket brændmærket og martret ind i en disciplin, nødvendig for lønarbejdets system, ved hjælp af grotesk-terroristiske love".. men det er ikke nok at tvinge dem til at sælge sig frivilligt, bedst er det hvis arbejderklassen "på grund af opdragelse, tradition og vane anerkender denne produktionsmådes krav som selvfølgeligelige naturlove".

En ligeledes illustrativ scene er diskussionen med en støberier, som har en arbejdsstyrke hvor over halvdelen er børn. Han kan godt se, det er et pro-

blem for deres liv og helbred, men "jeg har ikke noget valg, markedet bestemmer prisen.. hvis jeg ikke havde børnearbejdere, vil andre ansatte dem, og jeg ville gå fallit".

Filmen illustrerer den tidlige arbejderbevægelses problemer, og der er masser af diskussion af forholdet til Proudhon, Bakunin, Weitling og andre ledere fra den tid. Men uden det er nødvendig med forkendskab.

Filmen skildrer en kort, men vigtig periode i den unge Karls liv, nemlig fra 1843 til 1848. Fra hans avis bliver lukket af myndighederne, og han bliver fordrevet fra Tyskland, til han dukker op i England, og der forbinder sig med Engels og de tidlige socialister. Marx er et produkt af sin tids samfund, men er samtidig en god illustration af hvordan samfund kan ændres ved personligt engagement. Marx er hovedpersonen, men har følgeskab af Engels og især stærke kvindelige roller til Jenny Marx og Mary Burns.

Den unge Karl Marx; instruktion: Raoul Peck

Den Unge Marx





Kina sviner for os og for sig selv

Kinas hurtige økonomiske ekspansion er baseret på massive statsinvesteringer, lav løn og produktion til eksport til de vestlige økonomier samtidig med fremme af indenlandsk forbrugerisme. Global konkurrence om ressourcer og markeder betyder, at Kina skal fortsætte denne økonomiske model. Men det medfører risikoen for krig, økonomisk krise og truslen om arbejdere, der kæmper for en øget andel af den enorme rigdom, der genereres. Men det kører også mod miljøkatastrofer i lokal og international skala.

af Michael Schøldardt

Da Donald Trump trak USA fra Paris-klimaaf-talen sagde Xi, at "Intet land alene kan løse de mange udfordringer, som menneskeheden står overfor. Intet land har råd til at trække sig tilbage til selvisolering". Derimod hævdede han, at Kina havde "taget et føresæde i internationalt samarbejde mod klimændringer" og som et ekko af Friedrich Engels, konkluderede, at "kun ved at overholde naturlovene kan menneskeheden undgå dyre fejltagelser i sin udnyttelse. Eventuelle skader vi påfører naturen vil efterhånden vende tilbage for at besøge os. Dette er en realitet, vi skal stå over for". Xi har måske nok forstået hvad Engels mente, men foreløbig går det den gale vej i Kina.

Kina står over for en hidtil uset miljøkrise

Mao Zedong og det kinesiske kommunistparti har altid været stærkt optaget at sætte Kinas industrielle udvikling i centrum. Men den store økonomiske ekspansion betyder, at Kinas miljø-kriser i dag er kolossale.

Kina er verdens førende forurener i absolutte tal. Landet står for omkring 30 procent af de globale kulstofudledninger, det dobbelte af den næststørste forurener, USA. Som andre lande under hastig industrialisering (Indien mfl.) har

man naturligvis en pointe, når man herfra fremhæver, at de, lige som Vesten tidligere, har brug for industrialisering, og det kræver energi. Og at de i øvrigt stadigvæk bruger mindre energi pr. indbygger end Vesten. Kina udleder pr. person 7,9 tons, og er under de mange andre industrilande som USA (16,4) eller Tyskland (9,2). Men dette fremhæver kun størrelsen af Kinas befolkning (1,4 mia.). I mellemtiden vil de nuværende økonomiske tendenser kun drive udledningerne opad. I 2000 var Kinas emissioner pr. indbygger kun 2,7 tons pr. Person.

Millioner dør af luftforurening

I løbet af det første årti af dette århundrede steg Kinas udledninger med omkring 10 procent om året, selvom dette for nylig er bremsset til 3 procent. Og det har sat sig synlige spor.

Et af de mest synlige aspekter af kinesiske miljøproblemer er luftforurening. Kinesiske byer er dækket af tyk smog, og billeder af mennesker, der bærer masker eller åndedrætsværn er almindelige. Kun 1 procent af Kinas bybefolkning indånder luft, der anses for sikkert ifølge EU-standarder. Konsekvenserne er, at en million mennesker dør hvert år i Kina som følge af luftforurening, og mange flere millioner lider af luftvejssygdomme. Røg fra tusindvis af fabrikker og udstødning af millioner af biler er daglig for-

Årsagen til, at Kina producerer så lidt vedvarende energi på trods investering på over 100 Mia. \$, er, at så meget af Kinas vedvarende energi går til spilde.

giftning af luften, mens ødelæggelsen af store skovområder reducerer det naturlige miljøes evne til at absorbere forurening.

Nogle byer har formålet at reducere luftforurening, men det er ofte kun ved at flytte beskidt industri væk fra byområder. Som med luften, så med vandet. En rapport fra Greenpeace East Asia i september 2017 viste, at millioner af kinesere bruger vand, der ikke er sikkert at drikke. Selv de rigere byer lider. Ifølge Greenpeace er 85 procent af vandet i Shanghai forurenede, og i Tianjin, en by på 15 millioner, var tallet 95 procent.

Vandregulering uden omtanke

The Three Gorges Dam over Yangtze-floden giver 22.500 megawatt energi, men det er også en miljøkatastrofe. 16 millioner kubikmeter beton blev brugt til at bygge dæmningen, og op til 1,3 millioner mennesker blev fordrevet. Dæmnings tilhængere hævder, at den producerede energi svarer til at brænde 50 mio. tons kul. Men virkningen på miljø og mennesker er omfattende.

Nedstrøms for dæmningen klager landmænd og landsbyboere over den resulterende mangel på vand, og noget ironisk nok har tidligere vandkraftværker stoppet med at producere elektricitet på grund af vandmangel. Kina har over halvdelen af verdens 45.000 største dæmninger, men denne metode for vandkontrol står i kontrast til den historiske kinesiske vandregulering, som tillod kontrolleret oversvømmelse af jord, hvilket var mindre forurenende og mindre destruktivt.

Ineffektiv styring

Siden Trump har trukket USA ud af Paris-aftalen, har mange kommentatorer udråbt Kina (og/eller EU) som det eneste håb for radikale tiltag på klimaforandringer. Meget af dette håb hviler

på troen på, at teknologien kan reducere udledningerne. Så disse kommentatorer understreger Kinas massive investering i vedvarende energikilder - den har til formål at få 20 procent af sin energi fra vedvarende energi inden 2030 - og det faktum, at Kina for nylig har aflyst bygningen af mere end 100 kulkraftværker i et forsøg på at reducere forureningen.

Men det skjuler virkeligheden. For det første forbliver Kina en fossil brændstoføkonomi. På trods af den fornyelige bom og tusindvis af vandkraftværker kommer omkring to tredjedele af Kinas energi fra brændende kul. For det andet er den kinesiske vedvarende energi enormt ineffektiv. Økosocialisten Richard Smith har påpeget at:

"I 2015 brugte Kina 102 mia. dollars på vind, sol-, geotermisk og anden vedvarende energi med lav eller ingen kulstof. Alligevel producerede vinden i 2016 kun 4 procent, og solen knap 1 procent af Kinas elektricitet. Årsagen til, at Kina producerer så lidt vedvarende energi på trods af hele investeringen, er, at så meget af Kinas vedvarende energi går til spilde. På nationalt plan er omkring 21 procent af vindenergien reduceret, så meget som 40 procent i nogle provinser, endog mere end 60 procent i Xinjiang, ironisk nok, provinsen med den mest installerede vindkraft."

I 2008 var ca. en tredjedel af kinesiske vindmøller ikke engang forbundet med elnettet. Selvom det er sandsynligt, at dette har forbedret sig, vil problemerne med ineffektiv og uplanlagt industriel ekspansion alvorligt hæmme ethvert forsøg på at skifte til vedvarende energi i væsentlig grad.

Eksport af udledninger

Selvom Kina er verdens største forurenere, er emissionerne ikke kun et resultat af hurtig industrialisering og væksten i forbrugernes efter-

spørgsel, men er også en følgevirkning af Kinas rolle inden for det globale kapitalistiske system. Landet er også ansvarlig for forurening i udlandet – ligesom andre industrialiserede lande. Kina er stærkt afhængig af import af vigtige mineraler og ressourcer som kobber, jernmalm og olie til dets fremstillingsindustri. Med den udenlandske udvinding af disse overlades de kinesiske udledninger til andre, ofte fattige lande. Som nævnt ovenfor betyder det i tilfælde af kulindustrien, at kinesiske statslige virksomheder giver enorme overskud, mens andre lande betaler miljøprisen.

For at reducere sin strategiske afhængighed af import udnytter Kina nye mineraler og fossile brændstoffer inden for sine "egne" grænser. Som Gabriel Lafitte har vist i sin seneste bog, *Spoiling Tibet*, ved kinesiske myndigheder at Tibet er rig på forekomster af guld, krom, kobber og andre mineraler og metaller, samt kul, naturgas og olie. Lafitte påpeger, at Kina er blevet et monster med hensyn til forbruget af sådanne materialer - i 2012 brugte Kina "14,8 procent af klodens ressourcer". Den fortsatte industrielle udvikling kræver, at der findes store nye kilder til disse materialer.

Trods statens jerngreb er protester dog ikke ualmindelige. Judith Shapiro, en akademiker og miljøforkæmper, der fokuserer på Kina, bemærkede, at der i 2008 blev registreret 127.000

"massehændelser", hvoraf ca. 5.000 vedrørte miljøspørgsmål. Disse varierede fra protester mod bygning af miner eller fabrikker, til demonstrationer mod forurening, mangel på vand og luftkvalitet. Forfølgelsen og fængslingen af demonstranter, journalister og ngo-aktivister, der fremhæver miljømæssige og arbejdsmarkeds-mæssige problemer, er fælles. Shapiro bemærker, at "Kinas nye middelklasse nu kræver ren luft og vand, selvom dets materielle ønsker er dårlige for miljøet."

Konsekvenser

I denne sammenhæng ligger den eneste effektive løsning i en kamp af dem på frontlinjen af Kinas miljøkatastrofe. Tusinder af mennesker har allerede deltaget i masseprotester omkring miljøspørgsmål. Disse involverer ofte kinesiske arbejdere og bønder, der skaber sammenhængen mellem høje overskud for chefer, sundheds- og sikkerhedsrestriktioner, lav løn og påvirkning af at trække snavset luft og drikke skidt vand.

Og netop fordi de er så vigtige for den kinesiske økonomi, er arbejdere i forurenende industrier selv en stærk del af løsningen. Det er dem, snarere end statens bureaukrati, der har nøglen til at opbygge en bæredygtig økonomi ved at stoppe de fossile brændte hjul i den kinesiske industri.

Boaventura de Sousa Santos er en af de centrale teoretikere og praktikere bag ved Verdens Sociale Forum og udkommer nu på dansk med et af sine hovedværker. Santos viser her i *Erkendelser fra Syd – Retfærdighed mod vidensdrab*, at vores måder at måle resultater på, altså selve vores kriterier, er euro-centriske.

Kolonialiseringen og de forskellige former for imperialisme har betydet, at oprindelige folks viden systematisk er blevet slettet, "glemt", tiet ihjel, eller med Santos' udtryk, dræbt.

Der går simpelthen viden tabt, fordi den ikke passer ind i den vestlige matrice. Det er ikke tilfældigt. Ej heller er det fordi, at der ikke er "plads" til flere typer viden. Der er snarere tale om en slags kognitiv eller epistemisk imperialisme, der fungerer side om side med og tæt flettet sammen med den imperialisme, vi på venstrefløjen altid har talt om.

Vi har talt meget om imperialisme og global (u)retfærdighed på venstrefløjen, især siden Lenins bøger om denne. Nu er det tid til at også at tale om den globale uretfærdighed på det erkendelsesmæssige plan. Det er tid til at forandre samtalen.

Boaventura de Sousa Santos : *Erkendelser fra Syd – Retfærdighed mod vidensdrab*. Oversat fra *Epistemologies of the South: Justice Against Epistemicide*.

430 sider, 150 kr.. Købes i IF butikken.



Skrivetræf i Internationalt Forum



Sidst i marts holdt hele Internationalt Forum politisk seminar i Aarhus for at skrive sig frem til et fælles grundlag, der sikrer vores genkendelighed som politisk organisation. Der blev analyseret og debatteret lystigt på tværs af faste grupperinger. Frem til næste seminar i juni arbejder grupperne videre med seminarets resultater og deler deres viden og analyser.

I 1924 blev en gul murstensklods med blå murplader på facaden opført for at huse Århus Folkeregister. I dag signalerer graffiti på ruderne, at den gamle kommunale arbejdsplads er rykket ud. I stedet er UKH, ungdomskulturhuset i Aarhus, flyttet ind, hvor blandt andre IF Aarhus bor frem til efteråret, hvor det forfaldne hus rives ned.

Inden for byder IF Aarhus omkring 20 af Internationalt Forums aktivister velkommen med musik, hjemmebag, frugt og god kaffe i lokaler, malet og indrettet, så den kommunale stemning fordufter. Maden serveres i dagens anledning på et brandrødt banner, der agiterer for oprør.

Derfor politiske seminarer

Det politiske seminar i Internationalt Forum er det første af tre i 2018. De er resultatet af et landsmødeforslag om en fælles politisk proces, ved-

taget i november 2017. Alle medlemmer af Internationalt Forum kan deltage i processen og planlægningsgruppen er åben for alle.

Processens formål er:

- At arbejde hen imod et politisk besluttet of-fentliggjort dokument, der sikrer, at man kan genkende os som en politisk organisation med en tydelig profil.
- At blive klogere på hvem vi er, hvordan vi vil arbejde, og hvad vi sammen vil arbejde hen imod.
- At give det politiske arbejde en fælles retning.
- At styrke den politiske bevidsthed i IF. Processen indeholder et fælles skrivearbejde, der kan føre frem til et grundlæggende politisk dokument for hele IF til vedtagelse på landsmødet 2018. Det næste seminar bliver formodentlig med IF Aalborg som værter og finder sted i midten af juni.

Hvordan "de forstokkede" undgår at møde "de usko-lede"

På seminarets første dag skyder vi idéer til vejrs. Simon Chievit Østergaard, der til daglig blandt andet er medredaktør på tidsskriftet 'Solidari-

tet' og organisationskonsulent i PLS, er vært for to workshops om Internationalt Forums identitet, politiske sprog og centrale begreber. Han er ikke medlem af IF, men er inviteret for at give os værktøjer til analysearbejdet uden at repræsentere eller forkæle en bestemt fløj i IF.

Først tænder han en advar-selslampe: Man skal ikke prøve at "score" nye medlemmer med smarte kommunikationstricks. Uærlig formidling af hvad man står for, og hvem man er, kan skabe en kulturforskel mellem nye og gamle medlemmer: De nye ser de gamle som forstokkede, de gamle ser de nye som dumme og uskoledede. Men det reelle problem er, at de nye er kommet ind på falske forud-sætninger.

Manipulation for at skaffe folk er udtryk for et instrumen-telt forhold til nye aktivister. De er bare redskaber, som man vil opnå noget med uden at være interesseret i deres eget synspunkt. I stedet for at prøve at manipulere nye ind skal man kommunikere ærligt og ligeværdigt. Men for at kunne kommunikere i øjenhøjde skal organisationens identitet og analyse være på plads.

Et "forum" i Internationalt Forum

I workshopkene om identitet og begrebsafklaring kigger vi

frem imod et politisk grundlag

Man kan sende referencer til anbefalelsesværdige og inspirerende analyser og tekster, samt de dokumenter der kommer ud af ens eget analysearbejde, til procesgruppen på politiskgrundlag@internationaltforum.dk

blandt andet nærmere på vores eget navn. Det er vigtigt for Internationalt Forums troværdighed og sammenhængskraft, at vi er enige i, hvad der ligger i udtrykket "Internationalt Forum", og at vi er tydelige omkring, hvad det betyder, også over for omgivelserne. Ordet "forum" er vi nødt til at finde ud af, hvad vi mener med, da det er en indgroet del af vores identitet, uanset om processen i 2018 ender med, at vi ikke får skrevet noget som helst.

Vil "forum" i Internationalt Forum sige, at vi er en paraplyorganisation, et løst netværk eller et samtalerum? Skal "forum" forstås i overført betydning? Hvilken ideologisk og praktisk elasticitet har det "forum"? Kan elastikken blive for stram eller slap? Svarene rører ved alle dele af IFs praksis, politik, struktur, selvforståelse og profil. Men svarene er ikke selvskrevne, viser det sig. Og vi når ikke til en konklusion på dette første seminar.

I en forudgående høringsproces er alle grupper blevet inviteret til at bidrage med lister over ord, som skal og ord, som ikke må indgå i et fælles politisk grundlag. Flere har i den sammenhæng valgt ordene "solidaritet" og "imperialisme" som centrale begreber, der passer til IF. Derfor er de naturligt med i workshop-pene om kernebegreber, hvor

vi forsøger at afklare, hvad vi mener, når vi bruger dem. Det viser sig, at afklaring af kernebegreberne er en omfattende opgave, hvorfor vi er nødt til at arbejde videre med dem frem til næste seminar.

På seminarets anden dag holder vi en quiz, hvor vi læser uddrag af propaganda og programmatisk politiske tekster, skrevet af andre organisationer i Danmark, som befinder sig i omegnen af IF. Quizzen fører til debat om, hvordan analyse eller mangel på samme viser sig i den politiske skrift. Organisationer kan støde folk fra sig med en arrogant attitude eller et svulstigt og tungt sprog. Eller snuble i sproget, analysen og selvfremstillingen, så de gode intentioner slår om i deres modsætning. Hvis man som krigsmodstander bruger ordet "terrorkrigen", vil det så sige, at man mener, at der findes krige fri for terror?

Fra flyvende idéer til fast fundament - hvordan kommer vi videre?

Diskussionerne og skrivearbejdet sker på kryds og tværs af aldersgrupper, emnegrupper, lokalgrupper og politiske grupperinger. Der er en lærerig og lydhør stemning. Vi er ofte uenige, men vi presser ikke konklusioner igennem eller tvinger meninger ned over hinanden. Det betyder også, at

idéerne flyver rundt i luften, og vi kan få en udfordring med at fange dem, når de lander efter seminaret. De må ikke forsvinde et sted i det blå og glemmes igen.

Nogle af tankerne savner samling og solid forankring i praktiske erfaringer og teoretiske fundamenter. Seminaret i marts slutter derfor med, at vi bliver enige om, at alle grupper bør arbejde videre med politiske analyser og politisk sprog mellem seminarerne for at sikre kontinuiteten i processen. Vi vil hente inspiration i udenlandske samarbejdsorganisationers politiske grundlag, samt i andres gode analyser og gode sprog.

Man kan sende referencer til anbefalelsesværdige og inspirerende analyser og tekster, samt de dokumenter der kommer ud af ens eget analysearbejde, til procesgruppen på politiskgrundlag@internationaltforum.dk. Det hele vil blive samlet ind og delt med alle.

Processen er åben for alle medlemmer af IF, uanset om man har været med til første seminar eller ej. Information om tilmelding til den næste seminar bliver sendt ud via nyhedsbrevet BiB og offentliggjort på IFs hjemmeside, og alle er velkomne til at tilmelde sig og være med til at sætte deres præg på, hvor denne proces skal føre os til.

BODY OF THORNS

(for Lepapa N)

your body is not a shade you are always leaving
your body and when you find yourself back there
your body takes some of your blood there's a chance
your body has an invisible mouth for all the pain
your body believes belongs to the past I know that
your body is not just a body like a block of text
your body is not waiting to be sent to a man
your body is not re-arranging to get accepted
your body is teaching your heart to be patient
your body is taking time to learn about itself
your body will not easily fall for a compliment
your body is careful not to give words a place to lie
your body is unusual the people in the village say
your body keeps a distance a line is drawn by
your body if a man threatens to crash into
your body and offer the gods two gushing hearts
your body is not like any body it loves in silence
your body does not let anyone put it back together
your body uses its own hands the scars on
your body are where a thorn grew upon every touch.

Lule Raymond

Lule Raymond er ugandisk digter og performer fra Kampala. Han skriver fortrinsvist på sit lokalsprog, Luganda, og hans debut digtsamling udkommer senere på året. Han føler sig mest i live, når han står på en scene. Han elsker at læse og anmelde poesi.

Flere af hans digte udkommer i efteråret 2018 i "Best 'New' African Poets 2017 Anthology", redigeret af Tendai Mwanaka og Daniel Purificacao, udgivet af African Books Collective.



Info:
www.facebook.com/raymond.lule.9

Udgiver:
www.africanbookscollective.com

KROPPENS TORNE

(til Lepapa N)

Oversat af Morten Ranum

din krop er ikke en skygge du forlader altid
din krop og når du vender tilbage tager
din krop noget af dit blod der er en chance for
din krop har en usynlig mund til al den smerte
din krop mener tilhører fortiden jeg ved
din krop ikke kun er en krop som en tekst blok
din krop venter ikke på at blive sendt til et menneske
din krop omstiller sig ikke for at blive accepteret
din krop lærer dit hjerte at være tålmodig
din krop giver sig god tid til at lære om sig selv
din krop falder ikke nemt for et kompliment
din krop er forsigtig med at give plads til løgnagtige ord
din krop er usædvanlig i landbyen siger de
din krop holder afstand en linje bliver trukket af
din krop hvis et andet menneske truer med at støde ind i
din krop og ofre guderne to blødende hjerter
din krop er ikke som enhver anden den elsker i stilhed
din krop lader ikke nogen sætte den sammen igen
din krop bruger sine egne hænder arene på
din krop er hvor en torn voksede ud efter en berøring

FREE THE SOIL

KNUS DET INDUSTRIELLE LANDBRUG FOR KLIMARETFÆRDIGHED

Det er på tide vi indser, hvilken kæmpe rolle det industrielle landbrug spiller i den eskalerende klimakrise. Klimabevægelsen har med stor succes udstillet, hvordan den fossile industri brutalt slår vores planet ihjel for at skabe profit, men indtil nu er det industrielle landbrug gået næsten ubemærket hen. Lad os, individer og grupper der kæmper for klimaretfærdighed på tværs af grænser, udvide klimabevægelsens fokus og afvikle det industrielle landbrug sammen.

Der findes allerede gode bud på løsninger såsom agroøkologi, bæredygtige landbrugsmetoder og madsuverenitet, der sikrer selvbestemmelse over landbrugssystemer. Alligevel gennemfører den industrielle landbrugsindustri falske og farlige løsninger på klimakrisen, kun med det formål at udvide egne markeder og fortsætte business as usual.

Så lad os knuse det industrielle landbrugssystem for klimaretfærdighed. Lad os uddanne os, dele vores viden, oprette modstandsnetværk. Lad os lave direkte aktioner og ramme produktionen dér, hvor det gør mest ondt.

I 2019 vil der være en masseaktion i Europa mod en af hovedaktørerne i det industrielle landbrugssystem. Aktionen vil stoppe ødelæggelsen dér, hvor den skabes, og samtidig nedbryde landbrugsindustriens legitimitet. Du kan være med.

VI SKAL DYRKE MAD TIL MENNESKER IKKE AFGRØDER FOR PROFIT!

freethesoil.org

